

Nadine De Meester, een rakende inkijk in een rijke innerlijke wereld

In juni kun je drie weekends op rij het werk van Nadine De Meester ontdekken bij Veronique De Witte in Sint-Amandsberg. Bereid je voor op werk dat niet vrijblijvend is en dat misschien wel meer dan één gevoelige snaar kan raken. Dat sommige kijkers bij de aanblik van haar werk tranen voelen opwellen, is niet verwonderlijk. De kunstenares schuwt het niet om intense emoties weer te geven of om existentiële kwesties onverbloemd in haar geheel eigen vormtaal te gieten.

Annelies Vanbelle

Bij Veronique De Witte zul je twee reeksen zien die voornamelijk tot stand kwamen tijdens de lockdowns en in de coronaperiode, al werkte Nadine De Meester hier de laatste maanden naarstig aan verder. Het wordt een dialoog tussen de reeks *Bijzaken* (kleine tafereeltjes in kijkdozen, inclusief schattige kleine lampjes) en de reeks *Hoofdzaken* (de grote beelden die aan de oorsprong lagen). Hoewel de tafereeltjes in de kijkdozen op het eerste gezicht heel speels lijken — de kunstenares heeft zich duidelijk geamuseerd met dit creëren in miniatuurformaat — worden hier heikele persoonlijke of maatschappelijke onderwerpen aangeraakt. De figuur die in een gouden kooi zit opgesloten, de twee gespiegelde figuren die zichzelf én de ander lijken te willen afschieten, de therapeut of *Portrettschrijfster* die een cliënt met doodshoofd op bezoek heeft (de ultieme stilstand in het gemoed): ze laten je niet onberoerd.

Nadine De Meester is een dame van weinig woorden. Of althans: ze voelt zich comfortabeler bij het beeld dan bij het woord. Haar werken kun je zien als een aaneenschakeling van dagboekbladen, hiermee correspondeert ze met zichzelf en met de wereld. In gezelschap is ze stil, in haar werk legt ze haar ziel bloot. Daar laat ze je compromisloos toe in haar innerlijke wereld, zelfs tot op het culminatiepunt waar het voor jou als toeschouwer misschien wat rauw, ruw, schurend, ongemakkelijk en onbehaaglijk wordt.

Dat punt is wat ze zoekt. Ze verlangt naar echtheid, naar echt contact. Een plek waar alle gevoelens worden ontbloot en mogen bestaan — een ruimte waar het ego nog weinig te zeggen heeft, waar alle beschermende schillen afvallen. Nee, haar werk is geen frivole *walk in the park* — het zal ook diep in jouw ziel snijden als je het toelaat. Kernkritiek die ze hiermee uitdrukt: we hoeven niet altijd gelukkig te zijn of geluk obsessief na te streven, zoals de maatschappij en de reclame ons voorschrijven. Het leven kan soms gemeen bijten, en ook dat mag een plek krijgen in een waarachtig verhaal. Ontkennen dat ook de donkere, verdrietige en schaduwkanten bestaan, zou een ontkenning zijn van ons mens-zijn.

Deze fragiele balans van het bestaan wordt in *Hoofdzaken* uitgedrukt door bloedrode — alarmerende — handen en voeten, en voeten die gebroken of misvormd zijn. De broosheid van onze tijd hier op aarde, en hoe snel de slinger kan omslaan van geluk naar ongeluk, van het fortuin naar onfortuinlijke, lees ik hierin. Wat is de trigger? Dat kan van alles zijn, zoals de beelden uitdrukken. De lat die te hoog ligt (*De Rode Rechterhand*), verlangen dat er voor alles een toveroplossing bestaat (*Wonderland*), de veeleisendheid van de ratrace (*Verdampde Tijd*), enzovoort. Maar de crux is, zo drukt Nadine De Meester onder meer uit in het werk *Je me voyais me voir*: zoek de oplossing niet in de buitenwereld, maar in jezelf. Neem je leven in

handen in plaats van het uit handen te geven. Dat is alvast een boodschap van hoop, in een oeuvre dat her en der wel stevig doorweegt.

Is er dan voorts geen lichtheid of licht? O jawel. De glassculpturen bijvoorbeeld waar de kunstenares ook aan werkte, zijn engelachtig mooi – verzachting voor alle pijn. En de kunstenares heeft humor, stelt zich bescheiden op, neemt zichzelf en de wereld niet al te serieus. Wellicht daarom dat ze zich niet altijd als een vis in het water voelt in de kunstwereld, waar men in staat moet zijn tot een zeker theater, tot meespelen met het spel der uiterlijkheden. Maar Nadine De Meester wil dat niet, zij speelt haar eigen authentieke deuntje. Soms snerpend en kervend, soms zalvend en voorzichtig dansend. Haar werk is te nemen of te laten. Zij doet wat ze doet. Compromisloos creëren wat haar ziel haar ingeeft.

Interview met Annelies Vanbelle voor The Art Couch (2023/1).